

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΕΥΝΑΡΜΟΗ ΕΤΡΕΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ. Έν Άθήναις φρ. 15. — Έν δε ταῖς ἑπαρχ. φρ. 16. — Έν τῷ ἔξωτ. φρ. 25.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

—ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ΟΔΟΣ ΜΟΥΣΩΝ, Άριθ. 4, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλῆμονος παρὰ τὴν Πλατεῖαν Συντάγματος.—

ΤΟ ΑΙΓΥΠΤΙΑΚΟΝ.

Έπολιτογραφῆθη τὸ ζήτημα αὐτὸ παρ' ἀπάσαις ταῖς ἐθνικότησιν' ἐπομένως εἶναι καὶ ἑλληνικόν, ὅπως εἶναι καὶ ἀγγλικόν καὶ γερμανικόν καὶ τουρκικόν καὶ φελλαχικόν. Δὲν εἶναι μόνον ἡ περιέργεια, ἥτις εἶναι ἐκ τῶν ἠθικῶν τοῦ ἀνθρώπου νόσων, καὶ ὀνομάζεται διψομανία· ἀλλ' εἰς αὐτὴν προστίθεται καὶ τὸ συμφέρον, αὐτὸ δὲ καὶ ἐκεῖνη ἐξηγοῦσι τὸ ἀπληστον ἐνδιαφέρον ὅπερ ἀπανταχοῦ διεγείρει καὶ ἡ ἐλαχίστη ἐξ Αἰγύπτου εἰδήσις. Οἱ Έλληνες δ' ἡμεῖς ἔχομεν ἐν τῇ μικρότητι μας συμφέροντα μεγάλα, τῶν ὁποίων τὸ μέγεθος δὲν πρέπει νὰ καταμετρηθῇ ἐκ τῆς ἀναλογίας αὐτῶν ἐν τῷ παρόντι, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆς ἀπόψεώς των ἐν τῷ μέλλοντι. Ὡς πληθυσμός, ὑπερτεροῦμεν ἐν Αἰγύπτῳ πάσας τὰς ἄλλας Εὐρωπαϊκὰς ἀποικίας. Ὡς ἐμπόριον, ἐὰν ἐξαιρέσωμεν τὴν Ἀγγλίαν ὡς δυνάμιν Ἰνδικήν, εἰμεθα ἐπίσης καὶ ἡμεῖς μεγάλη δυνάμεις. Εἰς τὰ αἰγυπτιακὰ χρεώγραφα ἀντιπροσωπεύονται ἐν ἀξιολόγῳ μερίδι καὶ τὰ ἑλληνικὰ κεφάλαια. Ἐὰν δὲ λάβῃ τις ὑπ' ὄψιν τὴν ἐξ ἀνάγκης ἐν τῷ μέλλοντι ναυτικὴν τοῦ ἔθνους ἐπίδοσιν, ἡ διῶρυξ τοῦ Σουεῦ ὡς ἐκ τῆς γεωγραφικῆς μας θέσεως καὶ τῆς ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην τῆς μεσογείου δυνάμιν προσεγγίσεώς μας, ἀποβήσεται μίαν ἡμέραν μίαν τῶν ἐθνικῶν ὁδῶν, ὅπως εἶναι τοιαύτη διὰ τὴν Ἀγγλίαν, διὰ τὴν Γαλλίαν, δι' ἅπαντα τὰ μεγάλα κράτη. Ὡς τμήμα δὲ τοῦ ὅλου ἀνατολικοῦ ζητήματος ἐὰν ὑπολογισθῇ τὸ αἰγυπτιακόν, τότε ἀσυγκρίτῳ τῷ λόγῳ τὸ ἑλληνικόν ἐνδιαφέρον δικαίως αὐξάνει καὶ ἐννοοῦμεν πολὺ καλὰ τὴν ἀφορμὴν ἣν ἔλαβεν ὁ ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν ὑπουργός μας νὰ προκαλέσῃ τὴν προσοχὴν τῶν δυνάμεων δι' ἐγκυκλίῳ του πρὸς τοὺς ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ἀντιπροσώπους μας περὶ τῶν ἀνατολικῶν πραγμάτων ὑπὸ ἑλληνικὴν ἔποψιν. Ἡ παρελθούσα πολιτικὴ ἡμῶν κατάσταση ἦτο μέχρι τοῦδε τοιαύτη, ἡ πολιτικὴ ἀγυρτία ἐχόρευσε μετὰ τῆς ἀσχημοσύνης τὸν ἀτάσθαλον αὐτῆς χο-

ρὸν, ὥστε ἡ μέριμνα αὐτῆ τοῦ κ. ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν ὑπουργοῦ δύναται νὰ προκαλέσῃ καὶ ἑλληνικὰ, κυρίως μάλιστα, ἑλληνικὰ μεριδιάματα. Εἶναι τὸσον πολυάριθμα παρ' ἡμῖν τὰ τέκνα τοῦ ἰθ' αἰῶνος, τὰ μόνις αἰσθανόμενα ἰκανὰς δυνάμεις ὅπως συνάψωσιν εἰς ἐν τὰς πάλαιμας των, ἵνα χειροκροτήσωσιν ἄσμά τι τοῦ Σουπέ ἢ τοῦ Μαγιάρ. Εἶναι τὸσοι οἱ ἐξ εὐκολίας καὶ εὐεξίας σκεπτικοί, οἱ σεῖοντες τὴν κεφαλὴν ὅταν τοὺς ὀμιλῆς περὶ ἑλληνισμοῦ, ὅπως σεῖουσι γυναῖκες τινες ἄλλα μέλη των ὅταν ταῖς ὀμιλῆς περὶ ἔρωτος πλατωνικοῦ. Ἀλλὰ τὸ ζήτημα τῆς δυνάμεως τοῦ ἑλληνισμοῦ δὲν εἶναι ἡ ζήτημα τιμῆς καὶ εὐταξίας ἐν Ἑλλάδι. Ἀποκαταστήσατε τὰ δύο ταῦτα ἐν τῷ ἐσωτερικῷ, καὶ, χωρὶς νὰ κοπιᾶσωμεν, θὰ ἐννοήσωμεν τὴν δυνάμιν ἡμῶν ἐν τῷ ἐξωτερικῷ.

* *

Τὸ αἰγυπτιακόν ζήτημα εὐρίσκειται ἀκριβῶς εἰς τὴν δέσιν του. Δέσιν, κατὰ τοσοῦτο μᾶλλον περιπέλοκον, καθ' ὅσον τὴν ἐνδεκάτην ὥραν ἐπιπροστίθεται ἡ τουρκικὴ στρατιωτικὴ ἐπέμβασις· καὶ ἔχομεν τῶρα δύο ἐπεμβάσεις, τὴν ἀγγλικὴν καὶ τὴν τουρκικὴν. Τὴν πρώτην, ὡς ἀληθῶς κυρίαρχον· τὴν ἄλλην, τὴν κυρίαρχον, ὡς δορυφόρον τῆς πρώτης. Ἡ ἀνέλπιστος ὑποχώρησις τοῦ Σουλτάνου ὅπως παρέμβῃ στρατιωτικῶς, τοῦθ' ὅπερ ἠρνεῖτο πρὸ ὀλίγων ἀκόμη ἡμερῶν εἰς τὴν Συνδιάσκεψιν, προσήλθεν ἐκ τῆς ἀποφασιστικῆς ἐνεργείας τῆς Ἀγγλίας, ἥτις ἐπεισε καὶ τοὺς ἀπίστους Πιστοῦς ὅτι πρόκειται οὐδὲν ἥττον οὐδὲν ἔλαττον ἢ περὶ κατακτῆσεως τῆς Αἰγύπτου ὑπὸ τῆς Ἀγγλίας. «ὦ! πῶς ἀλλάζουσι οἱ καιροὶ ἴστον κόσμον ἐδῶ κάτω». Πρὸ ὀλίγων ἀκόμη αἰῶνων ὁ χριστιανικὸς κόσμος ἐπολιτεῦετο διὰ τῆς διπλωματίας· ὁ δὲ μωαμεθανικὸς διὰ τῆς κτηνώδους δυνάμεως. Ἀπὸ τοῦ κριμαϊκοῦ πολέμου καὶ ἐντεῦθεν οἱ Εὐρωπαῖοι ἐγένοντο κτήνη, οἱ Τούρκοι ἐγένοντο διπλωμάται. Ὁ ἀκινάκης ὁ τουρκικὸς ὠξύνθη εἰς κάλαμον, ὁ κάλαμος τοῦ Βίσμαρκ ἐχαλκεύθη εἰς λόγχην. Οἱ Τούρκοι, οἵτινες ἠναγκάσθη-

σαν να ύψώσωσι τούς Φαναριώτας εις περίβλεπτον θέσιν ἵνα χρησιμοποιήσωσι καὶ αὐτοὶ τὰ ἀγαθὰ τῆς διπλωματίας, εὐρέθη αἴφνης ὅτι δύνανται νὰ παράγωσι καὶ αὐτοὶ Ἀλλῆδες καὶ Φουάτηδες, οἵτινες νὰ ἀκτινοβολῶσι μάλιστα διὰ τὸ παρισινὸν τοῦ πνεύματος αὐτῶν ἐν ταῖς αἰθούσαις καὶ ταῖς ἐσπερίσι τῆς γαλλικῆς καὶ Ἀγγλικῆς διπλωματίας. Εἰς τὴν σχολὴν τῶν ὀθωμανῶν Διοσκούρων ἐμορφώθη φάλαγξ ὀλόκληρος Τούρκων διπλωματῶν καὶ τῶρα εὐκολώτερον ὁ Σουλτάνος δύναται ν' ἀλλάξῃ τοὺς ὑπουργούς του ἢ τοὺς εὐνοῦχους του, ὅπως ὁ Γεώργιος εὐκολώτερον δύναται νὰ σχηματίσῃ σύνταγμα ἀπὸ ὑπουργούς, παρὰ μίαν ἐνωμοτίαν ἀπὸ χωροφύλακας.

Ἡ τουρκικὴ λεπτότης ἐξέφανε ὡς ἀράχνη τὰ λεπτότερα τῶν δικτύων τῆς ἐν τῷ αἰγυπτιακῷ ζήτηματι. Ὁ Σουλτάνος ἐν τῇ πολιτικῇ του ὁμοιάζει τοὺς ἀστείους ἐκείνους φλυαρούς, οἵτινες ὁμιλοῦντες περὶ ἐνὸς θέματος ἀναμιγνύουσιν ἐν φυσικῇ ἀταραξίᾳ καὶ εἰρημῷ ὄλας τὰς γνώμας καὶ τὰς πλέον ἀντιθέτους πρὸς ἀλλήλας. Μετὰ τοῦ ἀντιβασιλέως κυρίαρχος, μετὰ τοῦ Ἀραβῆ συνωμότης, μετὰ τῶν δυτικῶν δυνάμεων πρόθυμος συνεργάτης πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς τάξεως, καὶ μετὰ τῆς Γερμανίας καὶ τῆς Αὐστρίας κρουρὸς σύμμαχος. Περαισσότερα πρόσωπα δὲν ἠδύνατο νὰ παίξῃ διὰ μίαν οὐδ' αὐτὸς ὁ καρδινάλιος Μαζαρίνος ἢ ὁ καρδινάλιος Ρισελιέ. Εἰς τὸν Σουλτάν Χαμίτ ἐδιπλώθη ψυχὴ Μακιαβέλη. Ὁ Γράμβιλ, ὁ Γαμβέτας, ὁ Μαντσίνης, ὁ Φραιοσινέ ἠδύνατο νὰ ζηλεύσωσι τὴν ἀγχιστροφίαν καὶ τὸ πολυποικίλον τοῦ σουλτανικοῦ πνεύματος. Ἄλλ' εἰς τί τὸν ὠφέλησεν ἡ εὐφύια του, εἰς ἣν προσεράπτετο καὶ ἡ ἀλωπεκὴ τοῦ πονηροῦ πρωθυπουργοῦ του Σαίτ; Ὅταν αὐτὸς ἐρραδιούργει μετὰ τὸν Ἀράβην, ἡ Ἀλεξάνδρεια ἐβουβαρδίζετο. Καὶ ὅταν ἐδίσταζε νὰ συμμετάσχῃ τῆς Συνδιασκέψεως, αἱ δύο Βουλαι τῆς Ἀγγλίας ἐψήφισον τὴν πίστωσιν τῶν 2,500,000 λιρῶν συντηρητικοὶ καὶ φιλελεύθεροι, Νόρθωκ καὶ Γλάδστον, Σαλισβουρῆς καὶ Γράμβιλ κατέθετον εὐλαδῶς πρὸ τῶν ἀγγλικῶν συμφερόντων τὰς διαστάσεις, αἵτινες ἐν παντὶ ἐσωτερικῷ καὶ ἐξωτερικῷ ζήτηματι τοὺς χωρίζουν καὶ ἠδελφοῦντο ἐν τῇ ψήφισι τῶν μέσων δι' ὧν ὁ ἀνδρεῖος ἀγγλικὸς στρατὸς, ὁ τῆς ξηρᾶς καὶ ὁ τῆς θαλάσσης, θὰ διεκδικήσῃ ὑπὸ τὰς πυραμίδας τὴν τιμὴν καὶ τὴν δύνανσιν τοῦ μεγάλου ἀγγλικοῦ ἔθνους. Ὁ Σουλτάνος ἐστρεψε τὸ πηδάλιον ὁ κάμων ὅτι ἀγνοεῖ τὴν ὑπαρξίν Συνδιασκέψεως ἐν τῇ πρωτεύουσῃ του εἰσῆλθεν εἰς χρυσότευκτον πολύκωπον καὶ ἐτράβηξε διὰ τὸ μαγικὸν χωρίον τῶν Θεραπειῶν ἐν τῷ Βοσπόρῳ ἀνεῦρε τὴν ἰταλικὴν πρεσβεῖαν καὶ κρούσας τὴν θύραν τρὶς ἡρώτησε: Μεδέχεσθε; Ἄφησεν ἐξωθεν τῆς θύρας τὰ σανδάλιά του καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν συνδιασκέψεων γυμνόπους, σχεδὸν ἰκέτης. Ὅταν δὲ ὁ Γλάδστον ἐκήρυσεν ἀπὸ τοῦ βήματος ὅτι παρῆλθεν ἡ εὐκαιρία τῆς τουρκικῆς ἐπεμβάσεως, καὶ ὅταν οἱ Καιροὶ τοῦ Λονδίνου ἐβόησαν τὴν μεγάλην των λέξιν περὶ προστασίας ἀγγλικῆς ἐπὶ τῆς Αἰγύπτου, τὸ ἀνακτοβούλιον τοῦ Σουλτάνου ἐστράφη πρὸς τὸν Λόρδον Δούφριν καὶ ἐζήτησε τὴν ἄδειαν νὰ ἐπέμβῃ στρατιωτικῶς. Ὁ μέγας διπλωμάτης, τὸ διπλοῦν αὐτὸ τέρας τοῦ Σαίτοχαμίτη, παρῆλθεν εἰς θέσιν νηπίου. Γνωρίζετε τὴν διπλωματικὴν τῶν γονέων ἀπάναντι δυστρόπου μικροῦ. Τῷ δίδουν μὲ χίλια ζαχαρωτὰ, θωπείας καὶ δῶρα συνωδευμένην μίαν δόσιν φαρμάκου· ἐκεῖνο ἀρνεῖται· τοῦ πολλαπλασιάζουν τὴν ἀμοιβήν· πάλιν ἀρνεῖται· τότε ὁ πατὴρ παίρνει τὸ φιαλίδιον,

τὸ περιέχον τὸ φάρμακον, προσλαμβάνει τόνον φωνῆς ὀργίλης καὶ ἐπιτάσσει δυνατὰ: μὴν τύχη καὶ τοῦ δώσῃτε νὰ πιῇ ἀπ' αὐτὸ, νὰ μάθῃ ἄλλη φορὰ νὰ κἀνῃ ἀταξίαις· τὸ μικρὸν ἀρχίζει κλαυθμηρίζον διὰ νὰ πῆῃ ἐκ τοῦ φαρμάκου, τὸ ὁποῖον πρὸ ὀλίγου ἀπεποιεῖτο συνοδευόμενον ἀπὸ δῶρα, γέλοια, χαίδηλα. Καὶ πίνει. Ἔτσι καὶ ἡ Τουρκία· ἐνόσω μέχρις ἐξευτελισμοῦ τὴν παρώρμα ἡ ἀγγλικὴ κυβέρνησις ν' ἀποκηρύξῃ τὸν Ἀραβῆ καὶ νὰ ποιήσῃ ἐνάσκησιν τῶν κυριαρχικῶν τῆς δικαιωμάτων πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς τάξεως ἐν Αἰγύπτῳ, ἐνόσω τόσον ἐδείκνυε φιλοτουρκισμόν, ὥστε νὰ προκαλῆ τὸν ἐρεθισμόν τῆς κοινῆς γνώμης ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ τὰς παραστάσεις τοῦ ὑπουργοῦ Φραιοσινέ, αὐτὴ ἐζήτησε νὰ τὴν κοιμίσῃ μετὰ τὸν Δερβίς, ἐπαρρησιοφύρει τὸν Ἀράβην, ἠρνεῖτο τὴν Συνδιασκέψιν, καὶ ἐνῶ ἔπαιζε τὰ χαρτιά ἐκάμε τὸ μάτι τῆς Γερμανίας. Ἄλλ' εἶπεν ὁ Γλάδστον: Νὰ μὴ λάβῃ μέρος εἰς τὴν Συνδιασκέψιν ἡ Τουρκία· καὶ ἡ Τουρκία εἶπεν: ὄχι, θὰ λάβω. Καὶ εἶπε πάλιν ὁ Γλάδστον: Περιττὸν νὰ στείλῃ στρατὸν εἰς Αἰγύπτου ἢ Τουρκία. Καὶ ἡ Τουρκία ζαναεῖτε: Ὅχι, θὰ στείλω.

Καὶ ἐνῶ ἐφαίνετο νικῶσα διὰ τῆς εὐφύιας τῆς ἡ Τουρκία, ἐνίκησε πράγματι διὰ τῶν σφαιρῶν τῆς ἡ Ἀγγλίας.

* *

Τί προσθέτει εἰς τὴν αἰγυπτιακὴν θέσιν ἡ τουρκικὴ αὐτὴ τροπὴ; Εἰς τινὰς ἴσως θὰ γεννηθῇ ἡ ἰδέα ὅτι ἡ Ἀγγλία θὰ ζημιωθῇ ἀπὸ τὴν συντροφίαν καὶ ὅτι συμφερότερον θὰ ἦτο ἐὰν μόνη ἀρχαμένη τοῦ ἐναντίου τοῦ Ἀράβης δὲν εἶναι δυνάμεις τις μεγάλη, ὥστε νὰ γεννηθῇ παρὰ τοῖς Ἀγγλοῖς ἡ φιλοτιμία τῆς μετ' αὐτοῦ μονομαχίας. Διὰ τὴν Ἀγγλίαν ἐπίσης ἐνδιαφέρει ἡ ὑποταγὴ τοῦ ἀρχιστασιώτου, ὅσον καὶ ἡ ἐξοικονόμησις τοῦ μωαμεθανικοῦ κόσμου, ἐξ οὗ κυβερνᾷ αὐτὴ τριακόσια ἑκατομμύρια. Διὰ τὴν Ἀγγλίαν συμφέρει ὄχι μόνον νὰ μὴ ἀναγνωρισθῇ ὁ Ἀράβης ἀρχηγὸς ἐθνικοῦ κόμματος ἐν Αἰγύπτῳ, ἀλλὰ καὶ νὰ μὴ προσηλυτίσῃ ὑπὲρ ἐκτουτὸν μωαμεθανικὸν φανατισμὸν καὶ ἀπὸ στρατιωτικοῦ κινήματος τὸ κίνημα τοῦ Ἀραμπῆ μεταβληθῇ εἰς ἐθνικὸν καὶ θρησκευτικόν. Ἀναγκάζουσα τῶρα τὴν Τουρκίαν ν' ἀποκηρύξῃ τὸν Ἀραμπῆ ὡς ἀποστάτην, αὐτὸν τὸν ὁποῖον πρὸ μικροῦ ἐπαρρησιοφύρησεν, προσλαμβάνουσα αὐτὴν εἰς τὸ πλευρὸν τῆς ὅπως πολεμήσῃ τὸν στασιάζσαντα αἰγυπτιακὸν στρατὸν, θέτουσα τὴν τουρκικὴν στρατιάν ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ ἀρχιστρατήγου Οὐλοσελέη, δὲν παρουσιάζεται ἡ Ἀγγλία αὐτὴ ὡς πρώτη μωαμεθανικὴ δυνάμις, ἔχουσα ὑπὸ τὰς διαταγὰς τῆς τὸν Καλίφην καὶ δὲν κερδαίνει παρὰ τῷ μωαμεθανικῷ κόσμῳ πλειότερον γόητρον καὶ δὲν ἐμπνέει μεγαλειότερον φόβον, ἢ ἐὰν αὐτὴ καὶ μόνη ἀνελάμβανε τὸν κατὰ Ἀραμπῆ πόλεμον;

Ὅσον ἀφορᾷ τοὺς τελικοὺς σκοποὺς τῆς Ἀγγλίας ὡς πρὸς τὴν Αἰγύπτου, αὐτοὶ δὲν φαίνονται ριψοκινδυνεύοντες ἕνεκα τῆς τουρκικῆς προσχωρήσεως. Κατὰ τὸν Γλάδστονα, ἡ εἰς Αἰγύπτου ἀγγλικὴ ἐστρατεία ἀποβλέπει τὴν περιφρούρησιν τῶν ἀγγλικῶν συμφερόντων, τὴν ἐξασφάλισιν τῆς εὐημερίας τοῦ αἰγυπτιακοῦ λαοῦ καὶ τὴν διαφύλαξιν τῆς εἰρήνης τοῦ κόσμου. Ἄλλ' ὁ Γλάδστον ὅστις εἶναι ὀλίγον θεολόγος καὶ πολὺ ὀμηρικὸς, συγχέει τὴν ποίησιν μετὰ τῆς πραγματικότητος, τὸν πλατωνισμόν μετὰ τῆς ἀληθείας. Ὁ ὑπουργὸς του ἐπὶ τῶν στρα-

τιωτικῶν τὴν τελευταίαν ἡμέραν τῆς ψηφίσεως τῶν πι-
στώσεων ἀπεφάνθη κατηγορηματικώτερον εἶπεν ὅτι σκο-
πὸς τῆς ἐκστρατείας εἶναι νὰ παύσῃ ἡ Αἴγυπτος οὕσα
δύναμις στρατιωτικῇ. Καὶ οἱ **Καιροὶ** τοῦ Λονδίνου, κα-
τηγορηματικώτερον καὶ τοῦ Γλάδστον καὶ τοῦ Τσίλ-
δερς, ἀπεφάνθησαν ὑπὲρ τῆς Ἀγγλικῆς Προστασίας ἐπὶ
τῆς Αἰγύπτου. Ἡ Αἴγυπτος πρέπει νὰ γίνῃ ἡ Βουλγα-
ρία τῆς Ἀγγλίας. Οἱ φίλοι τίτλοι τῶν κυριαρχικῶν δι-
καιωμάτων τοῦ Σουλτάνου θὰ φυλαχθῶσι καὶ πάλιν·
ἀλλὰ οἱ τίτλοι αὐτοὶ θὰ ἔχωσι τὴν δυνάμιν, ὅσην ἔλ-
ξιν ἔχει ὁ τίτλος τοῦ κόμητος ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ Δε-
Κάστρου καὶ ὁ τοῦ πρίγκιπος ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ Ἀθε-
ρινοπούλου. Ἡ Ἀγγλία θὰ ἐξαγοράσῃ διὰ τοῦ αἵματος
αὐτῆς τὴν ἀληθῆ ἐπὶ τῆς Αἰγύπτου κυριαρχίαν.

Καλιδᾶν

Τὴν προσεχῆ Παρασκευὴν δημοσιεύ-
μεν τὸν διαβόητον

ΑΡΑΜΠΗ

ΤΟΥ ΣΟΥΡΗ.

ΟΙ ΕΝ ΤΑΙΣ ΕΠΑΡΧΙΙΣ ΕΠΙΣΤΑΤΑΙ

παρακαλοῦνται νὰ ἐνθυμηθῶσι τοὺς λογαρια-
σμοὺς των μὲ τὸ «**Μὴ Χάνεσαι**».

ΕΠΙΦΥΛΑΙΣ ΜΗ ΧΑΝΘΕΣΑΙ

Η ΠΡΩΤΗ ΝΥΞ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ.

(Ἐκ τοῦ ἡμερολογίου νέου νεονύμφου).

(Συνέχεια καὶ τέλος.)

Κάμνει κανεὶς ὅ,τι εἰμπορεῖ εἰς αὐτὰς τὰς στιγμὰς·
δὲν εὖρον καλλίτερον τι νὰ εἰπῶ καὶ ὅμως προσεπάθησα
νὰ εὖρω.

Ἀπάντησις καρμιά, καὶ ὅμως ἦτον ἐξυπνος. Ὁμολο-
γῶ ὅτι ἡ ἀμηχανία μου ἐδιπλασιάσθη. Εἶχα φαντασθῆ
—σὰς τὸ λέγω μεταξύ μας— περισσοτέραν ἐμπιστοσύ-
νην, εἶχα φαντασθῆ ὅτι ἡ πρώτη ἐκείνη στιγμή θὰ ἦτο
στιγμὴ διαχύσεως πλήρης αἰδοῦς καὶ φόβου, εἶνε ἀληθές,
ἀλλὰ τέλος πάντων ἐνόμιζον ἀναπόφευκτον τὴν διάχυ-
σιν ταύτην, καὶ τὴν εὐρισκόμην ἡπατημένους· ἡ σιγὴ
ἐκείνη μ' ἐπάγωνε.

— Τί βαρεῖά σου κοιμάσαι, Κατίνα μου; Καὶ ὅμως
ἔχω τόσα πράγματα νὰ σοῦ εἰπῶ, δὲν θέλεις νὰ μιλή-
σουμε λιγάκι;

ΦΡΟΥ ΦΡΟΥ

Ὡς τώρα ἐγνωρίζομεν ὅτι ἀδικημένοι εἶναι οἱ κκυπού-
ρηδες, οἱ εὐνοῦχοι, οἱ ἀνάπηροι, καὶ μερικοὶ ἀξιωματικοὶ
οὔτινες εἰς τοὺς δεῖνα προβιβασμοὺς δὲν συμπεριελήφθη-
σαν. Ἀλλ' ἐπιστεῦτε ὅτι εἰς τοὺς ἀδικημένους θὰ κα-
τετάσσοντο καὶ οἱ εἰς Χίον κατὰ τὸν σεισμόν μεταβάν-
τες ἰατροὶ καὶ μὴ παρασημοφορηθέντες ἀκόμα;

Ἐγνωρίζομεν ὅτι τὰ παράσημα ζητοῦνται διὰ μυρίων
ἐξευτελισμῶν μυστικὰ παρὰ τῶν ἐν τῇ ἐξουσίᾳ ἰσχυόν-
των· ἀλλὰ δὲν ἐγνωρίζομεν ὅτι θὰ προοδεύσωμεν τόσον,
ὥστε νὰ ζητηθοῦν καὶ φανερά. Ἴδου λοιπὸν ὅτι αὐτοὶ
οἱ εἰς Χίον μεταβάντες φαρμακοποιοὶ καὶ ἰατροὶ καὶ και-
λιοδέται ἐνεργοῦν—φανερά πλέον—διὰ τοῦ ἀντιπροσώ-
που των Καμπούρογλου καὶ μὲ πείσμα συριανοῦ ὄνου νὰ
τοὺς δοθῇ καὶ καλὰ καὶ σώναι, νὰ τοὺς δοθῇ παράσημα.

Καὶ τώρα μάλιστα τοῦ ἔτυχε νὰ παρασημοφορηθῇ ἓνας
ἰατρός, ὅστις εἶχε μεταβῆ καὶ αὐτὸς εἰς Χίον, ἤρχισαν
νὰ κτυποῦν τὰ πόδια του καὶ νὰ κλαίουσιν καὶ νὰ φωνά-
ζουσιν ὅτι θέλουν καὶ αὐτοὶ. Ἀλλ' ἐλησμόνησαν ὅτι ὁ κ.
Ἀναστασιάδης δὲν ἐπαρασημοφορήθη οὔτε διὰ τὴν Χίον,
οὔτε διὰ τὸν σεισμόν τῆς, οὔτε διὰ τὴν μαστίχην, οὔτε
διὰ τὰ λειμονάκια τῆς, ἀλλ' ἀπλούστατα... διότι
εἶναι Γορτύνιος καὶ πολιτικός ἀντίπαλος τοῦ κ. Δηλε-
γιάννη καὶ θερμὸς τρικουπικός καὶ κάποτε ἐρμηνεύων
τὸν Δάντην διὰ τρικουπικῶν σχολίων. Μπορεῖτε νὰ γίνητε
Γορτύνιοι, κύριε Μαγγίνα καὶ οἱ ἄλλοι Κατακτηταὶ τοῦ
σεισμοῦ τῆς Χίου;

Ἄς προστεθῇ εἰς τὰς ἄλλας τάξεις τῶν παρασήμων
ἅς ἀπηρημιθῆσάμεν ἐν τινι τῶν τελευταίων φύλλων, καὶ τὸ
παράσημον τοῦ σεισμοῦ.

Καὶ ταῦτα λέγων ἤγγισα τὸν ὦμόν τῆς διὰ τοῦ ἄκρου
τοῦ δακτύλου μου καὶ τὴν εἶδον αἰφνης ῥιγοῦσαν.

— Μήπως πρέπει νὰ σὲ φιλήσω διὰ νὰ ἐξυπνήσης ἐν-
τελῶς;

Δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ μειδιάσῃ καὶ εἶδον ὅτι ἠρθρία.

— Ὡ! μὴ φοβεῖσαι, ψυχὴ μου, θὰ φιλήσω μόνον τὴν
ἄκραν τοῦ δακτύλου σου σιγὰ, σιγὰ, ἔτσι· καὶ βλέπω
ὅτι δὲν ἀνθίστατο ἐκάθησα ἐπὶ τῆς κλίνης.—Ἐξέβαλεν
ἐλαφρὰν φωνήν· εἶχα καθῆσαι ἐπὶ τοῦ ποδός τῆς, ὅστις
ἐπλανᾶτο ὑπὸ τὸ ἐφάπλωμα.

— Ἀρσέ με νὰ κοιμηθῶ, εἶπεν ἰκετευτικῶς, εἶμαι
παραπολὺ κουρασμένη.

— Ἄμ' ἐγώ! δὲν μπορῶ νὰ σταθῶ ἀπὸ τὴν νύστα.
Κύτταξε· φορῶ τὸ φράκο μου ἀκόμη, καὶ δὲν εὐρίσκαω
οὔτε ἓνα προσκέφαλο ν' ἀκουμπήσω τὸ κεφάλι μου, οὔτε
ἓνα... ἐκτὸς τούτου ἐδῶ.—Ἐκράτουν τὴν χεῖρά τῆς
εἰς τὰς ἰδικὰς μου καὶ τὴν ἐσφιγγον ἐνῶ τὴν ἐφίλουν—
θὰ λυπηθῆς ἂν δανείσης εἰς τὸν σύζυγόν σας, αὐτὸ τὸ
προσκέφαλον; Λέγε μου, θ' ἀρνηθῆς νὰ μοῦ παραχωρή-
σης μιὰ σταλιά τόπο; δὲν θὰ σ' ἐνοχλήσω, μὴ σὲ μέλη!
Μοὶ ἐφάνη ὅτι εἶδον μειδιάμα τι ἐπανθοῦν ἐπὶ τῶν χει-
λέων τῆς, καὶ ἀνυπομονῶν νὰ ἐξέλθω ἀπὸ τὴν δυσχερῆ
θέσιν μου, ἐσηκώθην εἰς μίαν στιγμήν, καὶ ἀθροούθως,
ἐνῶ συνδιελεγόμην, ἐξεδύθην. Ἀφ' οὗ ἐξεδύθην δὲν μοῦ
ἔμενε παρὰ νὰ πλαγιάσω· ἀνεγείρας λοιπὸν τὸ ἐφάπλωμα